

— Kako ste se na granici s dizdarom alalili? — opet će Božo.

— Ispalili smo kubure mi i Turci, u znak pozdrava i oproštaja.

— Kakvu nošnju imaju vaši kapetani? — upitat će Marko.

— Našu, hrvatsku, vitešku. A bili su, duše mi, jedan ljepši od drugoga.

— Šteta samo, što ćemo po svoj prilici jednoga od njih izgubiti.

— Kako to?

— Kapetan Ivan Celić hoće da se ženi. I to skoro.

— Pa prosto mu! Može valjda i oženjen da služi.

— Može, ako oženi Mlečanku, t. j. ženu koja je mletački potomak.

— A on će uzeti?

— Našu djevojku, krasoticu kojoj para na daleko nema. A to je sestra njegova pobratima, kapetana Petra Tomića.

— Pa što? Zar kao oženjen s našom djevojkama ne smije da služi?

— Podnipošto. Mletački zakon izričito veli, da tko je na plaći principovoj, taj smije uzeti samo mlečanku.

— Ako ipak uzme našu djevojku?

— Mora da se odreče službe.

— A Mlečanin? — upita Marko — da li on smije, ako ovdje služi, uzeti našu djevojku?

— Ne smije ni on!

U to se oglasilo zvono s tornja prvostolne crkve, znak, da treba zakračunati kućna vrata, dobro zapretati vatru i ugasiti svijeće, jer će sada noćobdije obilaziti svakom ulicom. Krčme je pogotovu trebalo zatvarati, pa su se stoga i naši gosti požurili, da izravčaju svoj račun s tetom Mandom, koju je također glas zvona bio probudio. Tada je svaki upalio svoj fenjerić, da se snađe u tamnom labirintu gradskih ulica i uličica.

Na izlazu su sva tri nazvali laku noć teti Mandi, na što im je ona uzvratila:

— Laku noć, djeco, i do viđenja!

— Ako Bog da! — odvrate joj skladno.

Odmah zatim kormilari se izgubili u tami prema obali, a Dujam zakrenuo preko ploke svetoga Lovre u onu mrežu gradskih uličica do sjeveroistočne kule, gdje su noćevali stražjoti, na kojima nije bio red da straže.